

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3CoKR/55/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120207385
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Paulína Pacherová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:2120207385.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Paulíny Pacherovej a členov senátu JUDr. Borisa Tótha a JUDr. Ľubice Břouškovéj, v právnej veci žalobcu: Obec Šoporňa, 925 52 Šoporňa 1179, IČO: 00 306 207, zast.: Mgr. Slavomír Trnkócy, advokát, so sídlom Záhradnícka 4840/71, 821 08 Bratislava, proti žalovanému: O. O. S., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX S. XXX, zast.: JAVOR -TOKÁR advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Stará Vajnorská cesta 37, 831 04 Bratislava, IČO: 36 264 750, o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava, č.k. 36Odi/2/2020-185 zo dňa 21.02.2022, pomerom hlasov 3 : 0, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Trnava 36Odi/2/2020-185 zo dňa 21.02.2022 potvrdzuje.
- II. Žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 3 ods. 2, § 166f ods. 1, 2, 4, 5, § 166g ods. 1, § 166g ods. 2 písm. e/, h/, § 166g ods. 5 zákona č. 7/2005 Z.z., o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej aj „ZKR“) a ustanovenia zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“), zrušil oddĺženie žalovaného priznané mu uznesením Okresného súdu Trnava v konaní č.k. 25Odk/227/2020-12 zo dňa 21.07.2020, ktorým súd zbavil žalovaného všetkých dlhov v rozsahu v akom neboli uspokojené v konkurze.

V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca, ako veriteľ dlžníka a aktívne legitimovaná osoba, sa žalobou podanou v zákonnej lehote domáhal zrušenia oddĺženia žalovaného pre nepoctivý zámer, ktorý videl v tom, že žalovaný (dlžník) sa po nadobudnutí vykonateľnosti exekučných titulov žalobcu (veriteľa) začal účelovo zbavovať majetku. Celý hnutelný a nehnuteľný majetok spolu s manželkou previedli na dcéru, a to darovacou zmluvou s vecným bremenom práva trvalého, bezodplatného a neobmedzeného užívania rodinného domu slúžiaceho na bývanie dlžníka. Takéto účelové zbavenie sa majetku s právom jeho doživotného bezodplatného, neobmedzeného užívania nemožno subsumovať pod pojem „mal poctivý zámer“.

Žalobca pohľadávky vymáhal v exekučnom konaní, ktoré žalovaný využitím všetkých právnych prostriedkov zámerne oddiaľoval. Úspešnému vykonaniu exekúcie, vedenej zrážkami z dôchodku dlžníka v Sociálnej poisťovni v sume 92,48 Eur mesačne (od 14.12.2017 do 15.06.2018), zabránilo rozhodnutie o vyhlásení konkurzu. Zrazená suma, uložená na účte v Sociálnej poisťovni, bola k novembriu 2020 vo výške 3.183,28 Eur. Žalovaný ju neuviedol v prílohách k návrhu na konkurz, hoci mal o tejto skutočnosti vedomosť. Sociálna poisťovňa následne vykonané zrážky nepoukázala exekútorovi, ale vyplatila ich dlžníkovi.

Dlžník v obligatórnych prílohách k návrhu na konkurz vyhlásil nepravdivé tvrdenia, že je platobne neschopný, do tohto stavu sa neprivedol úmyselne, má poctivý zámer a úprimnú snahu uspokojiť svojich veriteľov. Žalobca poukázal na to, že dlžník bol v minulosti F. ZŠ v obci Šoporňa a konateľom

obchodných spoločností Arios Production, s.r.o. a Coraline, s.r.o., preto je na jeho osobu potrebné prihladať prísnejšie. Súčasne bol zamestnancom v spoločnosti Coraline, s.r.o., Investment Sk a Vector EU, s.r.o.. Napriek svojim príjmom sa ale nikdy so žalobcom nepokúsil dohodnúť na úhrade dlhu. Žalobca argumentoval i rozpornými tvrdeniami žalovaného v spore sp. zn. 18Cpr/12/2018, vedenom na Okresnom súde Piešťany proti rozpočtovej organizácii žalobcu (veriteľa), kde žalovaný vyhlásil, že je osobou zdravotne ťažko postihnutou (po transplantácii obličky), čo mu bráni vykonávať na plný úväzok prácu F. a učiteľa školy, pričom v inom spore o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru (pred Okresným súdom Galanta) žalovaný deklaroval plnú schopnosť na výkon práce. Žalobca uviedol, že na žalovaného podal trestné oznámenie pre poškodzovanie veriteľa, vedené na OR PZ Galanta, ktoré bolo zastavené pre nepreukázanie úmyslu žalovaného.

Žalovaný dôvodil tým, že je poberateľom starobného dôchodku v sume cca 700,- Eur. Jeho zdravotný stav je napriek transplantácii obličky aktuálne hodnotený ako pokročilé štádium zlyhávania organizmu. Potrebuje pravidelne užívať lieky a podrobovať sa vyšetreniam, s čím sú spojené zvýšené náklady. K prevodu nehnuteľností došlo pred účinnosťou ustanovení osobného bankrotu a pred ich zavedením do právneho poriadku SR. K pohľadávke žalobcu uviedol, že sa spája s výkonom jeho funkcie starostu obce a ide o pokutu uloženú mu v maximálnej možnej výške. V exekučnom konaní len využil legálne prostriedky procesnej obrany, čo nemôže byť hodnotené ako kritérium nepoctivého zámeru. Žalobca, ktorý je jeho jediným veriteľom, mu vytýka nedostatok snahy riešiť dlh v medziach jeho možností a schopností, pričom sám žalobca so žalovaným neplatne rozviazal pracovný pomer v ZŠ Šoporňa, čo vyplýva z rozsudku Krajského súdu v Trnave č.k. 10CoPr/6/2017-391 zo dňa 28.08.2017, a napriek opakovaným žiadosťiam mu odmieta pridelovať prácu a vyplatiť mzdu, resp. jej náhradu. Takýto postup žalobcu je podľa žalovaného ako osobe ZŤP šikanóznym výkonom práva. Pohľadávku žalobcu titulom uložených pokút považuje za neoprávnenú, vymyslenú a šikanóznou. V roku 2016 si uvedomil, že to môže mať až fatálny dôsledok, preto došlo k prevodu nehnuteľností na dcéru. Darovanie nehnuteľností s manželkou napokon už dlhodobo plánovali, ako darček k 20-tim narodeninám ich jedinej dcéry. Neuvedomoval si možné exekúcie, vždy mal zámer plniť svoje záväzky avšak v roku 2020 to bolo už neúnosné, preto využil možnosť oddĺženia.

Medzi stranami bola sporná poctivosť zámeru žalovaného pri podaní návrhu na oddĺženie a skutočnosť, či sa úmyselne vyhýbal splácaniu dlhov.

1.1 Súd prvej inštancie mal preukázané, že žaloba je veriteľom dotknutým oddĺžením. Voči dlžníkovi disponuje pohľadávkou v celkovej výške 26.702,- Eur (z rozhodnutia o pokute č. 1 na 2.054,- Eur a rozhodnutia o pokute č. 2 na 24.648,- Eur), pohľadávku si prihlásil do konkurzu a žalobu o zrušenie oddĺženia podal v zákonnej lehote.

1.2 Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že predmetom bezodplatného scudzovacieho právneho úkonu dlžníka s manželkou v roku 2016, t.j. predmetom darovania na dcéru darcov boli nehnuteľnosti v BSM - rodinný dom s pozemkami v k.ú. Šoporňa, zapísaný na LV č. XXX (žalovaný vypočítaný ako strana sporu uviedol, že nevie či dom previedol aj s pozemkami a vnútorným vybavením), nehnuteľností - pozemky na LV č. XXX k.ú. Šoporňa, pozemky na LV č. XXXX, XXXX v k.ú. Brezno, resp. Podbrezová, osobné motorové vozidlá škoda Octavia, rok výroby 2008, pridelené žalovanému ako osobe zo ZŤP a Volvo XC 90, rok výroby 2010.

1.3 Súd prvej inštancie konanie žalovaného, ktorým v roku 2016, krátko po nadobudnutí právoplatnosti a vykonateľnosti rozhodnutí o uložení pokút, bezodplatne previedol na blízku osobu celý svoj majetok, z ktorého bolo možné uspokojiť pohľadávku žalobcu, vyhodnotil ako konanie, ktoré napĺňa zákonom vymedzené znaky nepoctivého zámeru podľa § 166g ods. 2 písm. e/, h/ ZKR.

Nemohol opomenúť, že práve záväzky žalobcu boli pre žalovaného dôvodom na podanie návrhu na oddĺženie konkurzom. Prevodom majetku sa žalovaný stal nemajetným, ako to deklaroval pri podaní návrhu na oddĺženie. Z takéhoto správania žalovaného je zrejmé, že stav platobnej neschopnosti, t.j. neschopnosti plniť svoj záväzok voči žalobcovi, si priviedol výlučne sám svojím konaním. V tomto prípade nejde o žiadne objektívne dôvody (nezávislé od žalovaného), pre ktoré by sa stal platobne neschopným, tak ako sa snaží v konaní účelovo tvrdiť a upriamovať svoju argumentáciu (napr. na nepriaznivý zdravotný stav, neplatne ukončený pracovný pomer a s tým súvisiacu zlú finančnú a majetkovú situáciu), ale ide o subjektívne dôvody, ktoré sám dobrovoľne vyvolal. Argumentáciu žalovaného, že prevod majetku bol dlhodobo plánovaný, a že nemal nevedomosť o existencii pohľadávky v čase vykonania prevodu, vyhodnotil ako právne bezvýznamnú a bez relevancie na posúdenie poctivosti jeho zámeru pri vyhlásení konkurzu.

Konštatoval, že z doručenky o doručovaní rozhodnutí žalobcu o pokutách vyplýva, že tieto boli osobne doručené splnomocnenej osobe dňa 18.04.2016. Právoplatnosť nadobudli dňa 03.05.2016 a vykonateľnosť dňa 03.06.2016. Žalobca uvádzal, že sa o pokutách dozvedel až v roku 2017, pričom napr. z uznesenia OR PZ Galanta zo dňa 24.07.2017 (č.l. 34 rub) vyplýva, že sa o nich dozvedel v mesiaci november 2016. Žalovaný napokon relevantne nepreukázal vadu v doručovaní a zástupca žalovaného nepopieral právoplatnosť uložených pokút.

Podľa názoru prvoinštančného súdu išlo o koordinované a premyslené konanie žalovaného, v dôsledku ktorého znemožnil žalobcovi vymáhať pohľadávku. Je úplne zrejmé, že si musel byť vedomý následku, a to že prevodom celého svojho majetku na dcéru si spôsobí úplnú nemajetnosť a neschopnosť splácať možné existujúce, prípadne aj budúce záväzky. S takýmto dôsledkom musel byť uzrobený. Z uvedeného potom súd konanie žalovaného považuje za úmyselné a cielené. Na skutočnosti ovplyvňujúce poctivý zámer prihliadal v zmysle § 166 ods. 3 ZKR prísnejšie, nakoľko ide o žalovaného, ktorý je osobou vysokoškolsky vzdelanou, zastával verejnú funkciu, bol F. školy, konateľom obchodných spoločností, ktorý tak mal pomerne bohaté životné skúsenosti, problematike oddĺženia tak porozumie lepšie, ako skupina dlžníkov len so základným vzdelaním a ktorému muselo byť bez pochybnosti zrejmé, že týmto svojim konaním znemožnil vymożenie splatných pohľadávok.

Argumentácia žalovaného, že kritérium poctivého zámeru bolo do právneho poriadku SR zavedené až novelou ZKR, účinnou od 01.03.2017, je nesprávne. Uvedená novela iba precizovala pojem poctivého zámeru jeho pozitívnu a negatívnu definíciu. Nejde v žiadnom prípade o retroaktivitu, keďže už v § 167 ods. 1 ZKR účinnom do 01.03.2017 je stanovené, že návrh na povolenie oddĺženia okrem všeobecných náležitostí návrhu musí obsahovať aj odôvodnenie, ktoré vyjadruje poctivý zámer dlžníka vynaložiť primerané úsilie na uspokojenie svojich veriteľov. Poukázal na to, že pri posudzovaní nepoctivého zámeru dlžníka nie je viazaný konkrétnym časovým rámcom, ale posudzuje práve správanie sa dlžníka voči veriteľovi ako celok, už od momentu vzniku pohľadávok, čo je v tomto prípade obdobie 6/2016 (vykonateľnosť uložených pokút).

Z konania žalovaného - z vykonaných bezodplatných prevodov celého majetku, nie je možné vyvodiť zámer smerujúci k úsiliu uspokojiť svojho veriteľa, ale práve naopak, takýmto prevodom došlo k platobnej neschopnosti a k znemożneniu vymożenia pohľadávky žalobcu. Zbavenie sa majetku s právom doživotného bezplatného neobmedzeného užívania nehnuteľností žalovaným nie je možné subsumovať pod pojem "poctivý zámer", a to tak v čase prevodu ako aj v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu fyzickej osoby. Súd v zásade o podanom návrhu podľa § 166f ZKR rozhoduje podľa zákona účinného v čase podania takéhoto návrhu, pričom poctivý zámer posudzuje s prihliadnutím na správanie sa dlžníka tak po podaní, ako aj pred podaním návrhu, tzn. komplexne.

Preukazovanie poctivého zámeru žalovaného jeho spoluprácou so správcom v priebehu konkurzného konania je irelevantné, keď vedomý si skutočnosti, že formálne splnil podmienky pre vyhlásenie konkurzu a nevlastní, ani v období troch rokov pred podaním návrhu nevlastnil majetok väčšej hodnoty, neexistoval racionálny dôvod na neochotu spolupracovať.

Za bezpredmetné v prejednávanej veci súd považoval aj tvrdenie žalovaného o existencii jeho práva na náhradu mzdy, ktoré žalovaný prezentoval ako dôkaz preukazujúci existenciu jeho poctivého zámeru pri podaní návrhu na oddĺženie. Skutočnosť, či žalovaný v čase podania návrhu na konkurz s oddĺžením mal nárok na náhradu mzdy, je sporná a doposiaľ nebola právoplatne vyriešená. Vyriešenie tejto otázky nemá žiadnu súvislosť s prezumovaním poctivého zámeru žalovaného, nebol preto dôvod prerušiť konanie v prejednávanej veci do vyriešenia uvedenej otázky. Ak žalovaný deklaroval v pracovno-právnych sporoch jeho stály záujem o vykonávanie pozície F., resp. učiteľa ZŠ s MŠ Šoporňa (významná v konaní o náhrade mzdy) a túto pozíciu by bol schopný vykonávať aj vzhľadom na ním deklarovaný zdravotný stav, nič mu nebránilo si nájsť, resp. hľadať obdobné pracovné miesto s adekvátnym príjmom, ktorú skutočnosť by súd v tomto konaní posúdil ako vynaloženie primeraného úsilia na uspokojenie svojich veriteľov. Pomerne kontroverzne a účelovo potom vyznievajú argumenty žalovaného, v ktorých sa žalovaný na jednej strane stavia do pozície osoby s ťažkým zdravotným postihnutím s príjmom iba z invalidného dôchodku, pričom v pracovno-právnych sporoch na strane druhej deklaruje plnú schopnosť vykonávať pozíciu F., resp. učiteľa ZŠ.

Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný nemal pri oddĺžení poctivý zámer, keď z jeho správania pred podaním návrhu možno usudzovať, že sa úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti, aby bol oprávnený podať návrh na oddĺženie a zároveň z jeho správania pred podaním návrhu možno usudzovať, že mal snahu poškodiť svojho veriteľa - žalobcu, čím sú naplnené podmienky § 166g ods. 2 písm. e/, h/ ZKR. Nie je možné priznať právnu ochranu konaniu dlžníka, ktorým preukázateľne zneužíva inštitút oddĺženia. Dlh žalovanému vznikol výlučne jeho úmyselným konaním (pokuta udelená za zneužitie právomoci verejného činiteľa) a podaním návrhu na oddĺženie sa vyhol úhrade tohto záväzku.

Ak by žalovaný nepreviedol celý svoj majetok bezodplatne, nemohol by návrh na oddženie podať pre nesplnenie podmienky nemajetnosti a pohľadávka žalobcu by z majetku žalovaného zrejme mohla byť uspokojená. Súd prvej inštancie upriamil pozornosť aj na tú skutočnosť, že po prevode majetku (až do vyhlásenia konkurzu) bola pohľadávka žalobcu čiastočne exekučne uspokojovaná, exekúciou vedenou zrážkami z dôchodku žalovaného. Avšak účelovo podaný návrh na vyhlásenie konkurzu uspokojenie pohľadávky žalobcu exekučným konaním zmaril, keď súd oddženením zbavil žalovaného všetkých jeho povinností na zaplatenie pohľadávky veriteľa. Na uvedenom základe žalobu zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania.

2. Rozsudok v zákonnej lehote, prostredníctvom právneho zástupcu, napadol odvolaním žalovaný (ďalej aj „odvolateľ“) z odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. a/, d/, e/, f/, h/ zákona č. 160/2015 Z.z., Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). V odvolacej argumentácii uviedol, že tvrdenie žalobcu o nepoctivom zámere sa nezakladá na pravde. Podľa odvolateľa súd prvej inštancie vyhodnocoval skutkové zistenia jednostranne a v neprospech žalovaného najmä vo vzťahu k naplneniu žalobcom uvádzaným skutkovým podstatám nepoctivého záveru.

S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 284/2006 a Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 389/08-22 namietal, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s tvrdeniami žalovaného (v podaní z 11.11.2021) o nedostatku procesných podmienok konania pre vadu všetkých úkonov žalobcu, ktoré neboli vykonané oprávnenou osobou.

Uviedol, že v zmysle cit. rozhodnutí Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR je aj uzatvorenie zmluvy o právnom zastúpení majetkovo právnym úkonom obce, na ktorý je vyžadovaný súhlas obecného zastupiteľstva. Pokiaľ obecné zastupiteľstvo nerozhodlo o majetkovom právnom úkone a prijaté uznesenie nebolo pojaté do zápisu o priebehu schôdze obecného zastupiteľstva, nevznikol prejav vôle spôsobilý založiť právnym úkonom vznik, zmenu alebo zánik právneho vzťahu. Vzhľadom na uvedené žalovaný namietal nedostatok vôle na strane žalobcu splnomocniť právneho zástupcu na jeho zastupovanie. Mal za to, že žaloba nebola podaná oprávnenou osobou, nakoľko túto podala osoba, ktorá nebola oprávnená konať v mene žalobcu. Uvedenou námietkou a splnením procesných podmienok na strane žalobcu sa súd prvej inštancie nezaoberal a v odôvodnení napadnutého rozsudku sa s ňou vôbec nevysporiadal, čo zároveň zakladá aj inú vadu konania, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Nestotožnil sa s právnym záverom súdu prvej inštancie, že pri posudzovaní nepoctivého zámeru dlžníka súd nie je viazaný konkrétnym časovým rámcom, ale posudzuje správanie sa dlžníka voči veriteľovi ako celok, už od momentu vzniku pohľadávok. Naopak, zotrval na tvrdení, že z hľadiska posudzovania a hodnotenia úkonov dlžníka, relevantných pre skúmanie jeho poctivého záujmu, je v zmysle § 166g ods. 1 v spojení s § 206f ZKR (prechodné ustanovenia) možné prihliadať len na úkony vykonané v čase od 01.03.2017 do podania návrhu na konkurz. Súd posudzovaním dlhšieho časového obdobia (t.j. úkonov žalobcu vykonaných v roku 2016) porušil zákaz retroaktivity právnej normy.

K právnemu záveru súdu prvej inštancie o nepoctivom zámere žalovaného pre úmyselné privedenie sa do platobnej neschopnosti, snahu poškodiť veriteľa a nevynaloženie úsilia riešiť svoj dlh a získať zamestnanie, žalovaný uviedol, že ani s týmto záverom súdu sa nestotožňuje. Poukázal na to, že súd prvej inštancie neprihliadol na žalovaným označené pracovnoprávne spory pred Okresným súdom Piešťany pod sp. zn. 7Cpr/4/2021 a 18Cpr/12/2018, v ktorých sa rieši otázka, či žalobca po neplatnom skončení pracovného pomeru so zamestnávateľom ZŠ s MŠ Šoporňa dňa 26.01.2015 a po právoplatnosti rozhodnutia o neplatnom skončení pracovného pomeru (dňa 16.10.2018) mal majetkové právo na náhradu mzdy. Teda či pred podaním návrhu disponoval dostatočným majetkom, čo samo o sebe vylučuje snahu o poškodenie veriteľa alebo privodenie si platobnej neschopnosti, pričom ide o otázku, ktorú nie je súd v tomto konaní oprávnený riešiť. Súd prvej inštancie podľa žalovaného pochybil, keď nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a keď zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania do právoplatného skončenia konaní vedených pred Okresným súdom Piešťany pod sp. zn. 7Cpr/4/2021 a 18Cpr/12/2018, v ktorých sa táto otázka rieši. Konanie tak zaťažil aj inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolateľ mal za to, že súd prvej inštancie nesprávne zistil skutkový stav veci a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávnemu právnemu posúdeniu veci pri aplikácii právnej normy § 166 ods. 1 a § 166g ods. 2 písm. e/ ZKR. Takisto snaha poškodiť alebo zvýhodniť veriteľa podľa § 166g ods. 2 písm. h/ ZKR, predpokladá vedomosť dlžníka o existencii záväzku - v danom prípade vedomosť o nadobudnutí právoplatnosti a následne vykonateľnosti jednotlivých rozhodnutí (až týmto okamihom samotný záväzok vznikol, nakoľko išlo o rozhodnutia konštitutívne), čo však v konaní preukázané nebolo. Naopak, súd prvej inštancie išiel vo svojom výklade poctivého zámeru tak ďaleko, že od žalovaného ako

od dlžníka vyžadoval povinnosť predpokladať, že prevodom svojho majetku na dcéru si môže spôsobiť neschopnosť splácať nielen existujúce, ale prípadne aj budúce záväzky. V odvolacom návrhu žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobu zamietol.

3. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného, ktoré bolo riadne doručené jeho právnomu zástupcovi, nevyjadril.

4. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 34 CSP <. v spojení s § 196a ZKR <.), po preskúmaní obsahu spisu a napadnutého rozsudku v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania, po oboznámení sa s procesným postupom súdu prvej inštancie dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

5. Podstatnou a pre rozhodnutie o odvolaní právne významnou otázkou bolo, či žalovaný ako dlžník pri oddlžení mal resp. nemal poctivý zámer a či napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v právnom závere o dôvodnosti zrušenia oddlżenia je vecne správne. Medzi stranami bola ďalej sporná otázka splnenia procesných podmienok konania, z hľadiska účinkov žalobcom realizovaných úkonov (vrátenie žaloby), ktoré žalovaný spochybňoval argumentuj vadou plnej moci (právneho zastúpenia) pre nedostatok jej schválenia obecným zastupiteľstvom. Podľa žalovaného tak žalobu podala a procesné úkony za žalobcu vykonávala neoprávnená osoba (právny zástupca) a súd prvej inštancie na ne nemal prihliadať. Na posúdenie tejto otázky v rozsahu odvolateľom vymedzených dôvodov odvolania a odvolacej argumentácie zameral odvolací súd preskúmanie rozhodnutia v odvolacom konaní.

6. Odvolací súd mal preukázané, že žalobca je aktívne legitimovanou osobou na podanie žaloby (návrhu) ako veriteľ, ktorý bol dotknutý oddlžením. Žaloba smerujúca voči dlžníkovi (žalovanému) bola podaná na súde, ktorý rozhodol o oddlžení, v zákonnej lehote do šiestich rokov od vyhlásenia konkurzu.

7. Žalovaný je fyzická osoba, dlžník, ktorému bola priznaná ochrana oddlžením. Je osobou s vysokoškolským vzdelaním, pôsobil ako vedúci zamestnanec a vykonával funkciu starostu obce, čím získal osobitné životné skúsenosti spočívajúce aj v oblasti riadenia, správy a nakladania s majetkom, vrátane dostatočných skúseností v oblasti vydávania a účinkov rozhodnutí orgánov samosprávy a štátnej správy (vzhľadom na kompetencie obce v majetkových veciach a pri vydávaní rozhodnutí s prenesenou kompetenciou štátnej správy, ako sú dane, poplatky, stavebné konanie a iná rozhodovacia právomoc). Na žalovaného je preto dôvodné prihliadať prísnejšie a zákonné podmienky pre aplikáciu § 166g ods. 3 ZKR splnené boli.

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP <., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Podľa § 387 ods. 2 CSP <., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia v rozsahu dôvodov odvolania dospel k právnomu záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie plne akceptuje požiadavku zákona. Odvolací súd sa preto obmedzuje len na skonštatovanie správnosti dôvodov rozhodnutia prvoištančného súdu a na doplnenie jeho správnosti uvádza nasledovné.

11. Účelom inštitútu oddlżenia v žiadnom prípade nie je, ani nemôže byť, nedôvodná ochrana dlžníka pred jeho veriteľmi. Zákonodarca dlžníkovi týmto inštitútom neposkytuje možnosť zbaviť sa dlhov na úkor veriteľov. Naopak, účelom oddlżenia je dosiahnutie maximálnej možnej ochrany práv dlžníka na „slušný život“ a práva veriteľov na úhradu ich pohľadávok za situácie, keď dlžník pre mimoriadne nepriaznivú životnú a finančnú situáciu nie je schopný splácať svoje dlhy (spravidla voči viacerým) veriteľom a táto situácia má priamy a negatívny dopad na jeho osobný život, prípadne život jeho rodiny, ako aj na zabezpečovanie základných životných potrieb pre seba, prípadne svoju rodinu (osoby odkázané na jeho výživu a starostlivosť). Výlučne za týmto účelom zákon dlžníkovi umožňuje odpustenie zvyšku dlhov, ktoré nebude možné uspokojiť z jeho majetku. Dlžníkovi však v ust. § 166g ZKR <. od počiatku ukladá povinnosť čiť si zásadu „pacta sunt servanda“ (dohody/dlhy sa majú plniť), čo znamená povinnosť vynaložiť úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností.

12. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 570/2016 <., v ktorom uviedol, že „hlavnou úlohou konajúceho súdu je spravodlivo vyvažovať primárny účel oddĺženia (záujem na strane dlžníka - fyzickej osoby) a oddĺženia a záujmy stále neuspokojených veriteľov“. Vo vzťahu k účelu a podstate právnej úpravy oddĺženia ústavný súd v citovanom rozhodnutí uviedol, že „účelom oddĺženia je zbaviť dlžníka, ktorý je fyzickou osobou, jeho dlhov (§ 166 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii <.), aby ho dlhy neuspokojené v konkurze neprenasledovali po celý zvyšok jeho života, aby tieto dlhy negenerovali ďalší jeho úpadok a aby sa po stránke hospodárskeho zabezpečenia svojej ďalšej existencie mohol opätovne postaviť na vlastné nohy“.

XX. Zákonodarca úpravou obsiahnutou v § 166g ods. 5 ZKR <. vyjadril dôveru v poctivé, slušné, pravdivé a dobromyseľné konanie dlžníka pri podaní návrhu na konkurz s oddĺžením. Zákon preto v tejto fáze konania vychádza z právnej domnienky jeho poctivého zámeru a splnenie podmienky poctivého zámeru vyhradil až na osobitné konanie o návrhu na zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer.

14. Odvolací súd sa na základe skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie stotožnil s jeho právnym záverom, že žalovaný nemal pri oddĺžení poctivý zámer a konaniu dlžníka, ktorým preukázateľne zneužíva inštitút oddĺženia, nie je možné poskytnúť právnu ochranu.

15. Súd prvej inštancie v podstatných úvahách rozhodnutia, na ktorých spočíva právne záväzný výrok, dostatočne, právne obhájiteľným a skutkovo podloženým spôsobom zdôvodnil, v čom vzhliadol nepoctivý zámer žalovaného pri podaní návrhu na oddĺženie a v čom jeho konanie naplnilo znaky nepoctivého zámeru podľa § 166g ods. 2 písm. e <./, h/ ZKR <. odôvodňujúce zrušenie oddĺženia. I podľa názoru odvolacieho súdu správaniu dlžníka, ktoré prvoinštančný súd v teste proporcionality ochrany práv dlžníka a práv veriteľa riadne a dostatočne vyhodnotil, nemožno priznať právnu ochranu oddĺžením.

16. Z obsahu spisu a vyjadrenia samotného žalovaného vyplýva, že žalobca bol jeho jediným veriteľom, a to pre pohľadávky z pokút v celkovej sume 26.702,- Eur. Žalobcu, ako jediného veriteľa žalovaný uviedol aj v zozname veriteľov tvoriacom obligatórnu prílohu návrhu na konkurz. Pred podaním návrhu na konkurz s oddĺžením si žalobca voči žalovanému ako dlžníkovi uplatňoval svoju pohľadávku v exekúcii, vedenej od roku 2016 súdnym exekútorom Mgr. Borisom Halásom, EÚ Galanta, pod sp. zn. EX/29/2016. Poverenie súdnemu exekútorovi exekučný súd vydal dňa 04.09.2017. V exekučnom konaní vedenom v prospech žalobcu, ako oprávneného, vykonávala Sociálna poisťovňa zrážky z dôchodku žalovaného, ako povinného v sume 92,48 Eur mesačne. Prípustnosť exekúcie bola podrobená prieskumu odvolacieho súdu, a to na základe odvolania žalobcu (oprávnený v exekúcii) ktorý sa nestotožnil s uznesením exekučného súdu o neprípustnosti exekúcie a jej zastavení (č.l. 12/17). Odvolací súd uviedol, že tvrdenia povinného (žalovaný) o preklúzii práva z exekučného titulu nie sú dôvodné. Poukázal na to, že námietky o „zmeškaní lehoty na vydanie exekučného titulu“, ako skutočnosti, ktorá sa viaže k obdobiu pred jeho vydaním, povinný mal a mohol uplatniť len v základnom konaní, k čomu nedošlo. Exekučný titul nie je nulitným správnym aktom, nevykazuje formálne nedostatky, bol správne doručený (čo skonštatoval aj ÚS SR o rozhodnutí II. ÚS 341/2017-40, ktorým odmietol ústavnú sťažnosť žalovaného) a je spôsobilý na vykonanie v exekúcii.

17. Oba exekučné tituly žalobcu, a to rozhodnutie o pokute v sume 2.054,- Eur zo dňa 24.02.2016 a rozhodnutie o pokute zo dňa 24.02.2017 v sume 24.648,- Eur, boli vydané pre porušenie povinností žalovaného vo funkcii starostu obce. Právoplatnosť nadobudli dňa 03.05.2016 a vykonateľnosť dňa 03.06.2016.

18. Z vykonaného dokazovania bez pochybností vyplýva, že žalovaný ako dlžník v roku 2016 disponoval dostatočným nehnuteľným aj hnuťelným majetkom, z ktorého bolo možné uspokojiť pohľadávku žalobcu ako jeho jediného veriteľa, a to nielen čiastočne, ale nesporne v celom rozsahu.

19. Žalovaný (dlžník) napriek vedomosti o existencii svojho dlhu a účinkoch právoplatných a vykonateľných rozhodnutí, scudzovacím úkonom - darovacou zmluvou zo dňa 03.06.2016 previedol spolu s manželkou celý hnuťelný a nehnuteľný majetok v BSM na dcéru, čím sa stal nemajetným. Pred súdom prvej inštancie dôvodil tým, že išlo o plánový darček k 20-tim narodeninám dcéry. Pri výsluchu ako strana sporu však uviedol, že v roku 2016, po uvedomení si možných fatálnych následkov jeho situácie (spôsobenej neumožnením nástupu do zamestnania od roku 2015 a pre pokutu, s ktorou nesúhlasí a

považuje ju za šikanu obce) došlo k prevodu nehnuteľností na dcéru. Neuvedomoval si možné exekúcie. Mal vždy zámer plniť svoje dlhy, využil však zákonnú možnosť oddĺženia, keďže dlh nezvládal splácať. Predmetom prevodu bol celý majetok žalobcu, presne si nepamätá či nehnuteľnosť - dom previedli aj s vnútorným vybavením (č.l 129/130).

20. Odvolací súd v zhode so skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie upriamil pozornosť aj na skutočnosť, že minimálne vo vzťahu k prevádzanému rodinnému domu, ako vyplýva z údajov na LV č. XXX (č.l. 42 spisu), žalovaný súčasne zriadil vo svoj prospech a v prospech svojej manželky (t.j. darcov) vecné bremeno práva doživotného, bezodplatného, trvalého a neobmedzeného užívania tohto majetku. Uvedeným spôsobom zo svojej dispozície vyňal majetok vyššej hodnoty, čím dosiahol nemožnosť veriteľa domôcť sa uspokojenia pohľadávky z tohto majetku, pričom si súčasne zabezpečil právo tento majetok aj naďalej, v nezmenenom rozsahu a bezodplatne užívať, čím sa pozícia, sociálna, ekonomická a životná úroveň žalovaného nielenže nijako nezmenila, ale naopak, táto sa vo vzťahu k nemu samému, ako aj vo vzťahu k žalobcovi ako veriteľovi výrazne zlepšila.

21. K odvolacej argumentácii žalovaného, že o existencii rozhodnutí (pohľadávky žalobcu) nevedel a táto skutočnosť sa mu stala známou až z upovedomenia súdneho exekútora odvolací súd uvádza, že uvedené tvrdenie je rozporné so zisteným skutkovým stavom a odvolací súd ho hodnotí ako účelové. Z obsahu spisu a tam založenej zápisnice OR PZ Galanta (č.l. 33/35, 55 spisu) vyplýva, že zásielku obsahujúcu exekučné tituly prevzala žalovaným splnomocnená osoba dňa 18.04.2016, ktorú skutočnosť oznámila na dožiadanie Slovenská pošta, a.s.. Rovnako z výpovede dcéry žalovaného pred OR PZ Galanta, v procesnom postavení svedka, vyplýva, že poštovú zásielku ohľadne nejakej pokuty, ktorá prišla na meno jej otca neotvorila a ani nečítala. Dcéra žalovaného v zmysle Poštových podmienok disponovala žalobcom udeleným splnomocnením na preberanie zásielok, vrátane zásielok do vlastných rúk, udeleným jej 29.01.2015 bez časového obmedzenia jeho platnosti.

Uvedeným spôsobom došlo k platnému a účinnému doručeniu rozhodnutia žalovanému dňom 18.04.2016. Skutočnosť, či si žalovaný zásielku nachádzajúcu sa v jeho dispozičnej sfére otvoril a oboznámil sa s jej obsahom, je z hľadiska účinkov riadneho doručenia právne irelevantné, hoci skutočnosť, že by sa s doručanou mu zásielkou neoboznámil sa javí nepravdepodobná. Tvrdenie a argumentácia žalovaného, že v čase realizácie bezodplatného prevodu majetku o rozhodnutiach a pohľadávke žalobcu nevedel neobstojať pre rozpor s vykonanými dôkazmi a nimi zisteným skutkovým stavom.

22. Odvolací súd nevhliadol dôvodnými ani odvolacie námietky žalovaného vytykajúce súdu prvej inštancie a) neprihliadnutie na prebiehajúce pracovno-právne spory žalovaného, v ktorých sa rieši otázka nároku na náhradu mzdy z dôvodu neplatného skončenia pracovného pomeru žalovaného v ZŠ s MŠ Šoporňa, zriaďovateľom ktorej je žalobca b) nesprávnosť rozhodnutia o neprerušení konania do skončenia sporu o náhradu mzdy, čím mal prvoinštančný súd konanie zaťažiť vadou majúcou vplyv na nesprávnosť napadnutého rozsudku.

Vychádzajúc z obsahu spisu odvolací súd hodnotí tvrdenia a argumentáciu žalovaného ako neúplné a skresľujúce, prezentované v prospech žalovaného bez uvedenia uceleného a objektívneho stavu veci. Zo zisteného skutkového stavu a tvrdení žalobcu, ktoré žalovaný nespochybnil vyplýva, že náhrada mzdy v konaní vednom na Okresnom súde Piešťany sp. zn. 18Cpr/12/2018 súvisí s neplatným skončeným pracovného pomeru žalovaného v ZŠ s MŠ Šoporňa, o ktorom rozhodol Okresný súd Galanta v konaní 25Cpr/1/2015 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10CoPr/6/2017.

Prebiehajúce pracovno-právne spory žalovaného odvolací súd v zhode s právnym názorom súdu prvej inštancie hodnotí na účely konania o zrušenie oddĺženia bez právneho významu, pričom odkazuje na dôvody uvedené súdom prvej inštancie. Nepreukázané majetkové právo a nárok na prípadnú budúcu pohľadávku, z ktorej by podľa žalovaného prípadne bolo možné uspokojiť pohľadávku žalobcu nemožno z hľadiska skúmania jeho poctivého zámeru považovať za relevantný, dosažiteľný a opodstatnený majetok, ktorým deklaruje čestný úmysel neukrátiť a nepoškodiť veriteľa. Napokon existenciu týchto sporov (s možným majetkovým prospechom pre dlžníka a s významom pre veriteľa) ani v návrhu na konkurz s oddĺžením neuviedol, hoci spor o náhradu mzdy v čase podania návrhu už prebiehal. Právny záver súdu prvej inštancie o nedôvodnosti návrhu žalovaného na prerušenie konania je správny.

23. Odvolací súd dopĺňa, že pri hodnotení správania sa dlžníka na účely posúdenia jeho poctivého zámeru sledovaného oddĺžením, odvolací súd dospel k záveru, že žalovaný ako dlžník konal spôsobom,

ktorý nie je súladný s poctivým zámerom, keď aj prebiehajúci pracovnoprávny spor prezentuje výlučne vo svoj prospech, pričom z vykonaných, v spise založených dôkazov vyplýva, že o vznik tohto sporu sa pre okolnosti, ktoré ho vyvolali, svojím konaním pričínil sám.

Žalovaný neuviedol, že v postavení starostu obce Šoporňa uzavrel dňa 02.01.2015 sám so sebou, ako F. ZŠ Dohodu o skončení pracovného pomeru k 03.01.2015, preto nenastúpil do práce a následné okamžité skončenie pracovného pomeru žalovanou považoval za bezpredmetné a neplatné, čo však žalovanej písomne oznámil až listom z 02.02.2015. Žalovaný pred súdom prvej inštancie nepreukázal, že zamestnávateľ (ZŠ) mal vedomosť o uvedenom „skoršom skončení jeho pracovného pomeru“, resp. o existencii okolností, pre ktoré by nemala dôvod žalobcu vyzývať na nástup do zamestnania, a ktoré by na druhej strane u žalobcu dôvodne vyvolávali dojem, že nie je povinný do zamestnania nastúpiť. Dohodu o skončení pracovného pomeru z 02.01.2015 vyhodnotil Krajský súd v Trnave ako absolútne neplatnú pre rozpor so zákonom (nakoľko žalobca v čase jej uzavretia nebol F.koly a žalovaná obec nebola kompetentná dohodu uzavrieť). Žalobca sa však aj v konaní o náhradu mzdy, hoci si musel byť vedomý tejto skutočnosti, vyjadroval vyhýbavo, spôsobom, že si okolnosti uzavretia Dohody nepamätá (č.l. 27/32 spisu). Ide teda o hodnotenie celkového správania sa žalovaného pri skúmaní jeho poctivého záujmu sledovaného konkurzom s oddĺžením.

24. Nemožno sa stotožniť ani s námietkou žalovaného o retroaktívnej aplikácii právnych noriem súdom prvej inštancie, keď pri posudzovaní poctivého zámeru dlžníka vzal do úvahy a hodnotil právny úkon darovania vykonaný v roku 2016, pred zavedením ustanovení o osobnom bankrote do systému ZRK. Odvolací súd poukazuje na to, že pri skúmaní poctivého zámeru v ex post súdnej kontrole súd neposudzuje a ani v prejednávanej veci neposudzoval samotný právny úkon darovania dlžníka (t.j. neskúma jeho hmotnoprávnu relevanciu ani platnosť), ale v zmysle zákonnej úpravy konkurzného práva ho prvoinštančný súd hodnotí z hľadiska správania sa dlžníka, t.j. jeho pohnútky, dôvody a okolnosti, ktoré ho v konkrétnej ekonomickej a sociálnej situácii, viedli k vykonaniu majetkových právnych úkonov smerujúcich k zmenšeniu jeho majetku. V hodnotení správania sa dlžníka zákon súdu priamo žiadnu časovú limitu nestanovuje. Súd prvej inštancie bol oprávnený hodnotiť správanie sa dlžníka spočívajúce vo vykonaní majetkových prevodov (darovaní), najmä ak k nim došlo v čase blízkom vyhláseniu konkurzu, pričom nejde o retroaktívne pôsobenie právnej normy, ako sa odvolateľ nesprávne domnieva. Dopad tohto správania sa na jeho platobnú schopnosť a možnosť upokojenia pohľadávky veriteľa bol dlžník vzhľadom na svoje vzdelanie, životné skúsenosti a spoločenské postavenie plne spôsobilý vnímať a rozpoznať.

25. K odvolateľom namietaným vadám právneho zastúpenia žalobcu (pre nedostatok schválenia plnej moci obecným zastupiteľstvom), ktoré podľa žalovaného vyvolávajú neúčinnosť žaloby a procesných úkonov žalobcu, na ktorú prvoinštančný súd neprihliadol, odvolací súd uvádza, že nevzhladol jej opodstatnenosť ani právnu relevanciu.

26. Odvolací súd dáva do pozornosti odvolateľa, že procesné plnomocenstvo udelené stranou právneho zástupcovi (advokátovi) na zastupovanie v súdnom konaní v sebe obsahuje materiálnu ako aj nemateriálnu zložku (znaky).

Nemateriálnym znakom plnej moci je právo advokáta zastupovať stranu sporu (klienta) v súdnom konaní a v jeho mene a na jeho účte vykonávať procesné úkony.

Materiálnym znakom plnej moci je právo advokáta na odmenu za poskytnuté úkony právnej pomoci. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č.k. 2Cdo/284/2006 zo dňa 29.01.2008 a nález Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 389/08-22, na ktorých odvolateľ založil svoju argumentáciu sa nezaoberalo procesnou stránkou (nemateriálnym znakom) plnej moci ani podmienkami jej udelenia a platnosti, ale riešilo výlučne hmotnoprávnu otázku právneho zastúpenia, ktorým je nárok advokáta na dohodnutú odmenu (v danej veci išlo o podielovú odmenu za úspech v súdnom spore).

Najvyšší súd sa zaoberal otázkou podmienok nevyhnutných pre platnosť právneho úkonu - Zmluvy o právnej pomoci uzavretej medzi obcou, konajúcou starostom (ako štatutárnym orgánom) a advokátom. Pri zodpovedaní tejto otázky, bez spochybnenia oprávnenia starostu konať za obec v právnych úkonoch, poukázal na to, že označená zmluva má povahu majetkovo-právneho úkonu, preto na jej uzavretie nie je oprávnený starosta sám. Na platnosť tohto úkonu (vzhľadom na delbu kompetencií vyplývajúcu z § 11, § 13, § 14 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v spojení s § 7, § 9 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí) sa súčasne vyžaduje predchádzajúci súhlas - schválenie obecným zastupiteľstvom. Tieto požiadavky však NS SR, ani ÚS SR nespájali s procesným plnomocenstvom (vyplývajúcim v danom

čase z § 25 OSP, teraz § 90 CSP), ale viazal a spájal ich len s platnosťou Zmluvy o právnej pomoci, ako dvojstranného právneho úkonu majetkovej povahy.

Argumentácia odvolateľa poukazom na predmetné rozhodnutie by vo vzťahu k plnej moci tak z pohľadu odvolacieho súdu mohla byť významná len vo vzťahu k materiálnej zložke zastupovania, ktorým je právo advokáta na odmenu.

Nemá však žiadny dopad na nemateriálnu zložku zastupovania, ktorým je právo advokáta konať za klienta pred súdom a vykonávať v jeho mene procesné úkony. Z obsahu plnej moci založenej v spise súdu prvej inštancie vyplýva, že túto za žalobcu (obec) udelil starosta obce, ako jej štatutárny orgán, v rámci právomocí (oprávnenia) vyplývajúcich mu so zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení (§ 13). Plná moc bola udelená riadne, platne a oprávňuje právneho zástupcu (advokáta) zastupovať obec v konaní pred súdom.

Odvolací súd v prejednávanej veci preto nevzhladol žiadnu vadu žaloby, ani procesných úkonov žalobcu, na ktorú by prvoinštančný súd mal povinnosť prihliadnúť. Odvolateľom namietaný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a/, d/ CSP naplnený nebol.

27. Súd prvej inštancie v prejednávanej veci vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, riadne a dostatočne zistil skutkový stav a zo skutkových zistení vyvodil správny právny záver. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správne potvrdil.

28. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 v spoj. s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému nárok na ich náhradu nepriznal, nakoľko si v odvolacom konaní tento nárok neuplatnil a žiadne trovy mu ani nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).